

Džiminos ŠVENTYKLOS STEBUKLAS

Glenda Mendez de Lopez
(Paremta tikra istorija)

Džimina nerimavo. Bet ji žinojo, kad Viešpats jai padės.

Ši istorija vyko Gvatemaloje.

Džimina išėjo į automobilį ir prisigėdė saugos diržą. Ji ir jos tėveliai buvo pakeliui į šventyklą. Tai bus pirmas kartas, kai ji krikštysis už mirusiuosius šventykloje. Tėtis ketino ją pakrikštyti už kai kuriuos jų protėvius. Džimina nekantravo!

Bet tada Džimina pagalvojo apie tai, kas jai sukėlė paniką. „Tėti, – pasakė ji, – o kaip mano pompa?“

Džimina sirgo 1 tipo cukriniu diabetu. Kad gerai jaustųsi, ji visada nešiojo nedidelį

prietaisą, vadinamą insulino pompa, padedantį kontroliuoti cukraus kiekį kraujyje. Jei ji per ilgai būdavo be jo, jai pasidarydavo bloga.

„Ar galėsiu jį nešioti šventykloje?“ – paklausė Džimina. Jos širdis smarkiai plakė. „O kas bus, kai aš įlipsiu į vandenį?“

„Viskas bus gerai, – pasakė tėtis. – Gali nešioti pompą iki tol, kol lipsi į vandenį. Po to mama gali tau padėti ją vėl užsidėti, kai tik išlipsi.“

Mama linktelėjo. „O jei pradės pykinti per krikštus, tiesiog pasakyk tėčiui ir galėsi sustoti.“

Mama suspaudė jos ranką. „Mes visą laiką būsime su tavimi.“

„Gerai“, – pasakė Džimina. Ji vis dar nerimavo. Tačiau mama ir tėtis padėjo jai pasijusti šiek tiek geriau.

Kai jie atvyko ir ėjo link šventyklos durų, Džimina laikė mamą ir tėtį už rankų. Vos išžengusi į vidų, Džimina pajuto šiltą, guodžiantį jausmą. Ji žinojo, kad Šventoji Dvasia jai sako, kad Dangiškas Tėvas padės, nors ji ir nerimavo. Viskas bus gerai, kaip sakė tėtis.

Džimina persirengė baltais drabužiais. Tada mama padėjo Džiminai nusiimti pompą. „Tai truks tik kelias minutes“, – pasakė mama. Ji apkabino Džiminą.

Džimina išžengė į vandenį. Tėtis jos laukė. Jis ištiesė ranką ir padėjo jai nusileisti laiptais.

Tėtis sukalbėjo krikšto maldą ir panardino Džiminą po vandeniu. Išnėrusi Džimina nusišypsojo. Jie atliko dar keletą krikštų.

„Ar gerai jautiesi?“ – pašnibždomis paklausė tėtis.

„Taip!“ – atsakė Džimina.

Tėtis pakrikštijo ją dar už kelis žmones. „Ar gali tęsti?“ – paklausė jis.

„Taip!“ – atsakė Džimina.

Po paskutinio krikšto mama padėjo Džiminai užsidėti pompą ir patikrino Džiminos cukraus kiekį kraujyje. Mama nusišypsojo. Jis buvo normalus! Atrodė, kad Džimina nė nebuvo nusiėmusi pompos.

Tada jie nuėjo į mažesnę kambarį. Tėtis uždėjo rankas ant Džiminos galvos. Jis patvirtino ją Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nare už mirusius žmones, už kuriuos ji buvo krikštijama. Dabar jos protėviai galėjo prisijungti prie Jėzaus Kristaus bažnyčios!

Kitą savaitę per namų vakarą Džimina ir jos tėvai aptarė kelionę į šventyklą. „Šventykla yra Viešpaties namai, – sakė tėtis. – Eidami per gyvenimą galime patirti stebuklą.“

„Kokių stebuklų?“ – paklausė mažasis Džiminos broliukas Pablas.

„Lipdama į vandenį bijojau nusiimti insulino pompą, – pasakė Džimina. – Bet kol krikštijausi už mirusiuosius, man net nebuvo bloga. Tai buvo stebuklas!“ Džimina šypsojosi. „Nors bijojau, Šventoji Dvasia padėjo man jaustis ramiai. Tai irgi buvo stebuklas.“ ●

Kada Šventoji Dvasia padėjo jums jaustis ramiam?